

Schippers van weleer

Door Corine Nijenhuis

Willem Doorduyn (91) Schipper 1941-1985

Brandaris, luxe motor, 1929, 154 ton
Flardinga, coaster, 1926, 235 ton
Div sleepschepen/boten, duwboot
Argo, coaster, 1975, 1250 ton
Flardinga, coaster, 1991, 1850 ton
Flinterduin, coaster, 1999, 6300 ton

Zijn coasters waren groot, maar Willem is klein begonnen. Op een motorschip van 56 ton, als maatje van zijn vader. Zestien was hij, net klaar met de MULO.

De oorlog barstte juist in alle hevigheid los. Vader Doorduyn voer op Zeeland en was bepaald geen angsthaas. De open zeearmen waarin wind en getij allesbepalend waren, de moeizaam bereikbare getijdenhavens; het deerde hem niet. Hij stuurde zijn diepgeladen ms De Hoop met opgeheven hoofd langs de ten anker liggende schepen op de Dordtsche Kil. Als Willem voorstelde om, net als zij, beter weer af te wachten, zei zijn vader: 'Dat zijn allemaal wijven daar aan boord.'

Moedig

Willem leerde varen van zijn vader. 'Al was het meer afkijken. Hij was geen geboren onderwijzer.' Wel was hij moedig. Vanaf 1943 besloten Engelse jagers scheepskonvooiën op Zeeuws water, maar De Hoop voer altijd door. Al was het gedwongen; het bevrachtingskantoor bepaalde vracht en bestemming. Soms waren dat Zeeuwse evacuees, soms

zand voor Duitse vestingwerken. Het was riskant op de zeearmen. In 1944 lag De Hoop net in de haven van Wemeldingen toen het volgende konvooi werd aangevallen. Tussen de kapotgeschoten schepen herkende Willem de buurman van voorgaande nacht. De schipper lag onder een paardendecken in de stuurhut. Morsdood.

Omhelsing

Dat ook Willem niet bang was, bewees hij toen hij zijn eigen schip voer. Vervoerde de Brandaris eerst alleen peeeën gedurende de bieten-campagne, spoedig kwamen daar bietenkoppen bij. Die lading had haast: na drie dagen liggen ging het loof broeien en werd waardeeloos. Willem had de naam niet bang te zijn voor 'een stormpie', hij werd gevraagd voor het werk. Toen er in een nat jaar zo weinig bieten werden geoogst dat hij het ruim niet vol kreeg, besloot hij,

op verzoek van de koopman, ondanks stormachtig weer, te varen. In de nacht, met dekkleden, want de luiken lagen elders. Op de bestemming wachtte de koopman. Die had hem in zijn zorg wel 10 keer zien verdrinken. 'De enige keer dat ik door een man ben omhelst.'

Zelden thuis

Maar Willem had meer ambitie dan de binnenvaart. Met de Flardinga voer hij vier keer per week tussen Londen en Duinkerken. Geweldig werk, alleen was hij zelden thuis. Om de maand, bij vijf reizen per week, meerde de coaster op zaterdagochtend in Duinkerken af. Dan stapte Willem op de brommer en reed vier uur naar Breda, waar hij de boot naar Vlissingen nam. Rond 11 uur was hij thuis in Vlaardingen, waar hij al spoedig in slaap viel. Maandagochtend om vijf uur begon hij aan de terugreis.

Nieuwe coasters

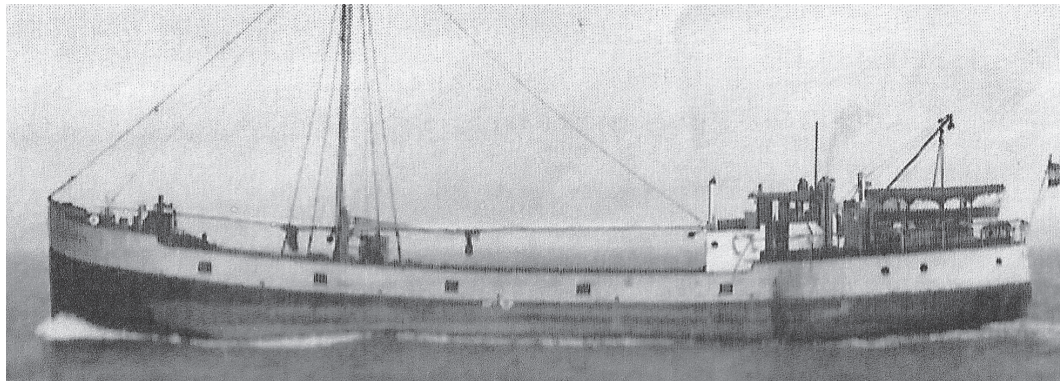
Hij had het lang vol kunnen houden, maar zijn zoons vreemde van hem. Willem wilde in hun buurt zijn. Hij ging in het vletwerk, de Flardinga werd verruild voor sleepschepen en sleepboten. Scheepvaartbedrijf Doorduyn groeide gestaag. Een duwbak werd gemotoriseerd, een nieuwe coaster aangeschaft. Willems zoons kwamen in het bedrijf. Zelf voer hij steeds minder, hij was druk met de bouwbegeleiding van nieuwe coasters. Uiteindelijk fuseerde het bedrijf met rederij Flinter. De bouw van 53 schepen zijn allen begeleid door Willems zoon.

Nu woont hij aan de Nieuwe Maas. Soms ziet hij zijn oude duwboot voorbij varen, op weg naar het achterland. Willems hart ligt aan de andere kant. Op zee. 'Daar is de ruimte.' En, dat vooral: 'het gevecht met de elementen.'

Schrijfster en beeldend kunstenaar Corine Nijenhuis schreef onder meer de non-fictie roman 'Een vrouw van staal', waarin zij niet alleen de geschiedenis van haar eigen varend woonschip, maar ook die van de Nederlandse binnenvaart van 1901 tot nu vastlegde. Ontmoetingen met oud-schippers tijdens lezingen naar aanleiding van dit boek, leverden een serie nieuwe verhalen op, die tweewekelijks in Schuttevaer verschijnen.

www.corinenijenhuis.com

Met de Flardinga voer Willem Noorduin vier keer per week tussen Londen en Duinkerken. Geweldig werk, alleen was hij zelden thuis. (Foto archief familie Noorduin)